

Livet om at gøre...

En videnskabsmand var på ekspedition i nogle vældige ørkenområder. Han kom væk fra sin gruppe og fór vild i ørkenen. Han vandrede dag efter dag gennem det uendelige øde.

Hans mad slap op, og hvad værre var, hans drikkevand slap op! Men han vidste, at det gjaldt livet, og han slæbte sig videre, til hans sidste kræfter var opbrugt.

Da han helt havde opgivet håbet, fik han ude i horisonten øje på en oase! Men han var videnskabsmand, og han vidste alt om luftspejlinger og synsbedrag. Han troede ikke på det, han så! Han slæbte sig stadig fremad.

Synet af oasen blev tydeligere, og nu syntes han også, at han kunne høre rislen af vand, ja, at han næsten kunne lugte vandet! Men han troede, at hans sanser bedrog ham. Han troede, det var hallucinationer. Han var jo videnskabsmand, en belæst mand!

Nogen tid efter fandt en flok beduiner manden. Han var død af udmattelse, sult og tørst. Omkring ham voksede dadelpalmer, hængende fulde af modne frugter. Lige foran ham rislede den kilde, der gav oasen liv.

En finsk legende
genfortalt af
K. Møller Pedersen.